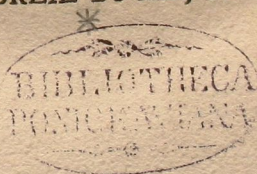

Qk. 188, 29.

Yc
963

EPISTOLA GRATVLATORIA
DE
RECTORVM ET CON-RECTORVM ILFEL-
DENSIVM MVTATIONIBVS,
QVA
V I R O
PRAENOBILISSIMO ATOVE DOCTISSIMO
D O M I N O
JOHANNI HENRICO
STVSSIO,
HACTENVS PHRONTISTERII ILFEL-
DENSIS PRO-RECTORI DIGNISSIMO,
NVNC
ILLVSTRIS GYMNASII GOTHANI RECTORI
DESIGNATO,
CVM
OFFICIVM PARITER AC LOCVM MVTARET
EX ANIMO
FAVSTA QVAEVIS ADPRECABATVR
FRID. CHRISTIAN. LESSER,
PAST. MAR. IN MONTE ET
ORPHANOTR. ADMIN.

SONDERSHVSVÆ,
TYPIS JAC. ANDREÆ BOCKII, TYPOGR. AVLICE

EPISTOLA GRATIAE PONTIFICIS

IN VICTORIO ET COELENSTINIANO
DIEBUS

MEMBRANO

JOHANNES

1722

IN VICTORIO ET COELENSTINIANO

MEMBRANO

JOHANNES

1722

MEMBRANO

*VIR PRAENOBILISSIME ac DOCTISSIME
AMICE DILECTISSIME,*

Uanquam immensus terrarum orbis omnipotentis sui Creatoris voluntate fundamentis sat firmis innitatur, vt sine ejus nutu loco moueri non queat; breues tamen & mutabiles ejus vices sunt, & aeternum nihil est, sacro quicquid lenta tulit materies sinu. Aërem mundi si respicimus, stupendos in eo obseruamus motus. Jam enim horrido grassantium ventorum impetu terras quatit, jam vero leni halitu eas reficit; jam salubri temperie corpora mortalium recreat, jam vero pestilenti contagione & internecino mor-

morborum genere ea vrit, id quod, vel me non monente, quotidiana experientia quemlibet conducet; Jam molesta *grauitate*, jam vero jucunda *leuitate* pulmones afficit, id quod ipsa aegrotorum hominum corpora non sine damno sentiunt, & barometra Torricelliana oppido fatis demonstrant; Jam necessario *calore* tepet, jam vero acrioris *frigoris* vi corpora hominum tangit, id quod Drebbeliana vel Fluddiana thermometra comprobant. *Sol*, coeli praefes aerei lucisque parens, et si *inexhausto redeuntia secula motu voluat*, *mutationis* tamen non expers est. Ejus quidem *lucem immutabilem*, naturamque ejus semper eandem esse crediderunt Peripatetici, sed celebris Mathematicus florentinus, Galilaeus Galilaei, anno MDCX. beneficio telescopii animaduertit, maculas in ejus superficie nasci augerique paullatim & dissipari. Hinc etiam fit, vt serenissima tempestate Sol interdum, subpallidus sit. Ipso etiam lumine *variat*. Nam *moestum Sol hodie caput, cras laetum roseo promit ab aethere*. Quid quod interdum tempore novilunii *Eclipsin* patiatur, quando nempe opacus lunae orbis inter nostrum terrae orbem & solis flammiferi splendentem fulgorem ita ponitur, ut radios ejus intercipiat. Habet & *Luna*, germana solis soror, suas conversiones, ideoque sub variis figuris, quas phases Lunae dicunt, sese nobis conspiciendam praebet. Nam & *accretionem* & *deminutionem* luminis fastos notat & significat dies. Nimirum quando a conjunctione cum sole recedere incipit, & ex ejus radiis emergit, exigua admodum ejus portiuncula illustrata apparet, & se curvare incipit in cornua; quo magis autem a Sole recedit, eo major pars ea illustrata evadit, & crescere videtur, donec ad oppositionem solis perveniat, tum enim orbem sidus implet; quando vero ad solem iterum recedit, quasi senescens decrefcere videtur. *Eclipses* etiam, quas luna patitur, ejus loquuntur *mutationes*. Quando enim e regione solis terra interponitur, incidens in vmbra

vmbram ejus, repente deficit. Si *sidera coelestia*, quae sunt infixa certis sedibus, consideramus, vel haec *variis conuersionibus* adffigi docebimur. Nonnulli quidem & veteribus philosophis existimauerunt eorum *naturam* plane esse *immutabilem*. Sed postremis hisce, iisque perspicacioribus seculis sapius animaduersae sunt nouae stellae, Veteribus ignotae, quae cum fulgidissime aliquandiu lucerent, postea euauerunt, aut per vices se conspiciendas praebuerunt, ex quo haud absurde colligimus, in magnis illis vorticibus, quas stellae occupant, varias subinde contingere *mutationes*. Sed aëri haëtenus infixas cogitationes *in mare* demittamus! Ingens illa aquae falsae copia, quae a Septendrione in Meridiem, & ab Occasu in Ortum quaquauersum terram siccam fluctibus suis ambit, equidem ratione falsuginis & copiae *immutabilis* videtur. Nam quanquam magna aquae copia perpetuo ex fluuiis in mare descendat, minime tamen dulcescit; & contra cum quotidie illud ingentem particularum salinarum copiam in littera egerat, industria quoque humana sal hinc inde ex eo educat, multa vero flumina vndas suas in illud exonerent, minime tamen copia aquarum marinarum vel augetur, vel minuitur. Verum enim vero fluidum hocce clementum variis circumagii motibus, positum est extra controuersiam. Jam enim subitis turbinibus infuscato aëre inhorret. & exasperatur, jam vero tempestate sedata quietis fluctuum lufibus blanditur, & *quod vexant hodie noti, cras lambunt hilares aëquor ethesiae*. Quid de fluxu & refluxu maris dicam? cujus aquae certis temporibus in Septendrionem decurrunt, dein elapsis horis sex in meridiem regrediuntur, cujus quidem causam, a lunae pressione derivandam nunc non adduco, quia *Te* non latet, neque mei est scopi. Ad siccam nunc *terram* e fluido pelago meditationis nauem adpello. Neque hanc *immutabilem* offendo. *Quantas mutationes ipsi adferunt quatuor anni tempestates?* Blandi

veris tempora eam jucunda florum voluptate ornant; aestiui
foles eam mesibus formosam reddunt; autumnum pomiferi
gratia eam vario maturorum fructuum genere ditat; & fri-
gidus nivosi hyemis horror eam gelu constringit. *Quantae*
vicissitudines telluri accidunt *per terrae motus*? Saepius enim
evenit, ut alibi prostrata moenia, alibi hiatibus profundis hau-
sta, alibi egestae moles, alibi emissi amnes, nonnunquam etiam
ignis calidique fontes, alibi adversi fluminum cursus: insulae
mari ablatae & terris junctae: Terrae vero in totum ablatae
sint. Et quales putas terrae fluctuanti vices evenisse? cum
tempore innocentissimae passionis Domini nostri Jesu Christi
vastis ruinis conuulsa, quaqua patet, dissiluit.

Disfiluisse putes diuulsi moenia mundi,
Sub pedibus mugit tellus: sola vasta mouentur.
Tecta labant: nutant succussae vertice turres.

Quantas mutationes telluri pariunt *eluuiones*? quando mare vel
fluuii magni, finibus suis contineri nescii, *sternunt fata laeta,*
bounque labores. Tunc enim

Exspatiata ruunt per apertos flumina campos,
Cumque satis arbusta simul, pecudesque virosque,
Tecta que, cumque suis rapiunt penetrata sacris.
Si qua domus mansit, potuitque resistere tanto
Indejecta malo, culmen tamen altior hujus
Unda tegit, pressaeque latent sub gurgite turres.

Praeprimis cataclysmus vniuersalis magnam terrae intulit *al-*
terationem. Fuit haec reuolutio omnium, quas orbis vnquam
passus

passus est, maxima, accidentibus stipata inauditis; tremenda & portentosa Catastrophe. Terrae namque elegans, fructiferum & commodum habitaculum, cardinibus suis prorsus emotum, in frustra quassatum, & in ruinarum molem eversum est, quarum rudera, tristissimae hujus mutationis testes mutos, etiamnum videmus. Ingens quoque oriatur necesse est in terra *conuersio ex variis ignibus*, qui ejus viscera depascuntur. Hi enim arenarum, & bituminum moles ex cavernis, immani vi disruptis & spisso stridore disfilientibus, egerunt, omnia perfringunt, durissima saxa liquefaciunt, gravissimas moles projiciunt, petras detrudunt, sylvas incendunt, vrbes perdunt, homines deorant. Urbes, terrae impositae, quamuis & muris ac situ ipso validae sint, mutationibus tamen obnoxiatae sunt. Vel enim externa hostium vi euertuntur, vel vetustate exeduntur. Scholae urbium, non aedium solum, sed etiam status patiuntur vicissitudines, id quod domestico comprobare potero exemplo. Quas enim non subiit vices schola Nordhusana? Quemadmodum enim olim in monasteriis scholae constitutae sunt, vti ipse in programmate erudito de scholis liberalium artium in coenobiis demonstrasti, ita etiam Fredericus II. Romanorum Rex, cum pulsus ob enormem lasciuam monialibus Canonicorum secularium Collegium anno cō CCXXII. Nordhusae institueret, inter Canonicos scholasticum constituit, qui scholae in monasterio S. Crucis erectae praeesset, ex quo tempore iuuentuti Nordhusanae hoc monasterium quasi ludus quidam patuit, atque officina discendi studia, quae ab humanitate nomen fortiuntur. Adfluente autem postea majori hominum & iuuenum copia imperiali Nordhusa, vt schola S. Crucis pueros non caperet, neque unus praeceptor eis instituendis sufficeret, facile ciues supplicationibus suis a Johanne, ejus nominis Papa XXII. impetrabant, ut datis V. Cal. Jul. Avenione literis ipsis concederet, nouam condere scho-

scholam. Ægre hoc ferebant Canonici S. Crucis, & omni ope conatibus ciuium resistere adnitebantur, quo facto moti ciues, manus violentas in Canonicos injiciebant, & hoc ipso suffraganei moguntini excommunicationem incurrerant. Re igitur ad sedem Archiepiscopalem moguntinam delata, tandem a. clb CCXXVI. a Matthia, Archiepiscopo Moguntinensi reuentionem impetrabant. Hinc factum, vt successu temporis schola S. Crucis cessaret, schola autem ciuium maneret. Postquam vero Lutherus, diuino inflatus Spiritu, ad illustrandam iterum, atque a superstitione papali, qua oppressa erat, vindicandam doctrinam, purioris religionis faciem praetulerat, simul cum templis etiam schola mutata est. Magistratus enim Nordhufanus probe sciens, quantam rei adferant publicae vtilitatem scholae bene ordinatae, ad prisca instituta coenobii Dominicani, quod hic floruerat, reuocauit conditionem, & magistris optimarum artium alendis rursus impendit reditus, antea in abusum abreptos, qua de mutatione elegans extat Hecastichon Johannis Lorichii, in laudem nouae scholae, quam Senatus Nordhufanus inibi erexit. Ad homines nunc me conferam. Heu! quantas in iis non obseruare datur *mutationes*? Homo *varium & mutabile semper est animal*. Animus ejus polypo mutabilior, variis affectuum grassantium procellis hinc inde rapitur, vt de plurimis dici possit.

*Tu leuior foliis, tunc cum sine pondere succi
Mobilibus ventis arida facta volant,
Et minus est in te, quam summa pondus arista,
Quae leuis assiduis Solibus vsta riget.
Non sic incerto motantur flamine Syrtes,
Nec folia hyberno tam tremefacta Noto.*

Corpus

*Corpus ejus varias sanguinis, humorum & crassum sentit altera-
tiones, ex quibus varii nocentissimi nascuntur morbi.*

Tempus ejus fertur scitu praecipitis pilae,

*Quae cum pulsa caua rejicitur manu,
Nunc leues secat Africos,
Nunc terrae refugis absilit ictibus,
Vesper vespere truditur;
Sed nunc deterior, nunc melior subit.
Anni nubibus insident,
Incertis equitant lustra fauoniis
Caeco secula turbine.*

*Vita ejus inconstanti vicissitudine tantum decrescit, quantum
crescit. Nam*

*Mobiles rerum dubiique casus
Regna mortalis tenere vitae:
Sedulus metae properat fugacis
Impetus aevi.*

Fortuna ejus infirmo nititur talo. Nam

*Idem Phosphorus aspicit
Magnum, quem tenuem viderat Hesperus
Alterno redeunt choro
Risus & gemitus, & madidis prope
Sicci cum lacrymis joci.*

B

HOMERUS

Honores ejus variis subje&ti sunt periodis. Nam qui

*Fessos duxit heri boues
Dat magnis hodie jura Quiritibus
Et quae bobus ademerat
Imponit Gabiis & Curibus juga.
Quodsi seria ludicris
Fortunae placeat texere; rusticus
Hesternam repetet casam,
Ridentis populi non humilis jocus.*

Opes ejus incertae. Nam

Irus & est subito, qui modo Croesus erat.

Non est, quod haec omnia testimoniis peregrinis, quorum quidem messem fatis amplam habere possem, comprobem, cum testimonia vernacula antecessorum Tuorum, Rectorum nempe Ilfeldensium adsint. Iis namque, qui vel leviter historiam eorum degustarunt, notum est, quantis *mutationibus* fuerint expositi. Liceat vero eas mihi, ex circumstantiis, quas vitae eorum praebent, dispescere in *honestas & minus honestas, voluntarias & non voluntarias, felices & infelices.*

Honestas subierunt *mutationes*, qui obtento, prout par erat, superiorum consensu, vel sedem, vel officium commutarunt. Illud fecit *M. Michael Proesselus*, qui a Senatu Nordhusano evocatus, ut Con-Rectoratum Ilfeldensem cum Nordhusano commutaret, oblatam accipiebat spartam. Nec non *M. Fridericus*
Hilde-

Hildebrandus Con-Rector Iffeldensis, parentis docti doctior
filius, qui anno MDCLI. bona superiorum venia, relictis Mu-
fis Iffeldensibus, sedem Nordhusam, imperialem liberamque
civitatem, vetustatis & literarum gloria insignem, transferebat,
& in phrontisterio hujus vrbis Con-Rectoratus aggrediebatur
munus; hoc fecit *M. Fridericus Wackerus*, & nomine & omine
vigilans, qui Rectoreatu Iffeldensi, non sine laudis gloria gesto,
non quidem locum, officium tamen permutabat, dum supe-
riorum nutu oues, quae Seruatori O. M. per verbi diuini
praeconium colliguntur, ibi in ecclesia pascebat, vbi antea
agnos in schola ipsi adduxerat. Contra *minus honestam* subiit
muationem, *M. Wilhelmus Tollius*, vir alioquin propter cogni-
tionem eximiam variarum linguarum orientalium, & scien-
tiam rerum fatis prudens, nisi ipse cognomen suum fatis
comprobasset, dum furioso ausu, ne salutatis quidem Supe-
rioribus, officium scholamque relinquebat. Eum tamen post-
ea ad saniozem rediisse mentem, testantur ipsius literae, e
suburbio S. Petri in Ingria XIV. Kal. Maji a. c. c. DCCIX. ad
fratres Arnoldum & Justum Tollium datae, vbi inter alia haec
habet: Inter illa (mala) quoque hanc mihi laeuam mentem fu-
isse fateor, quod illa cogitans effugia, ne superioribus quidem
indicandum discessum ducerem, cum quia singulari meo judi-
cio (nihil jam dissimulare iuuat) indignos illos existimabam,
sub quorum imperio eo redactus essem, tum, quod maxime
speciem summae libertatis habebat, quia haud ita pridem in
causa Eimbeccenti tales literas a superioribus acceperam, quae,
quorsumcunque & quando vellem, licentiam dabant abeundi.
Quamquam & heic non nihil stolidae vindictae immixtum fu-
isse, negare nequeam. Quemadmodum autem alii honeste, alii
minus honeste Ifelda discesserunt; ita etiam aliis *voluntariae*,
vel *non voluntariae* contigerunt vices. *Voluntarie* mutarunt
ii, qui vel spe melioris conditionis allesti, vel ad aliam spartam
vocati,

vocati, vel alia de causa sua sponte officium abdicarunt. Per-
tinet huc, quem supra laudavi, *M. Fridericus Hildebrandus*, qui
vocationi legitimaе, ab amplissimo Magistratu Nordhusano
acceptae, nutui diuino resistere indignum ratus, parere voluit,
& oblatum Con-Rectoris officium accepit. *Quemadmo-*
dum etiam postea, ipso in oratione inaugurali confitente, ar-
duum Rectoris munus, nullo ambitu, munusculis nullis, nullis
blanditiis, aliisque minus laudatis artibus quaesitum, in nomine
S. S. Trinitatis oblatum accepit. Quid quod tandem Gymnasii
Martisburgensis habenas, diuina motus vocatione, lubens ca-
pesiuit, fatente Lic. Joachimo Felleri, Prof. Publ. Lipsiensi, in
carmine gratulatorio ita canente:

- - Hildebrandum *vocitat* mox Martius Heros
Atque suae regem gymnados esse iubet,
Illegue diuina permotus voce, capesit
Mox quoque Ephoebei munia prima noui.
Diuinos diuina trahunt sic fata magistros &c.

Jungendus huic *Hieronymus Praetorius*, Hamburgensis Poeta
non humilis spiritus, ingenio & facundia praecellens, qui sua-
su auctoritateque *Johannis Henrici Hoffmanni*, viri rerum
antiquarum peritissimi, Cellam ad Regendam scholam Ilfelda
euocatus, optimo viro morem gerere honestum ratus, luben-
ti animo, quo fata & patronorum vota trahebant, sequebatur.
Inter Con-Rectores voluntarie officium resignarunt *Henricus*
Albertus Krüger, Matheseos peritissimus, qui officio relicto
Bremam abibat, ibique totus studio mathematico incumbebat;
& *Theodorus Valentinus Wernerus*, qui, nescio qua de causa,
nulla necessitate urgente, munus, quod cum laude ornat,
depo-

deponebat. E contrario *non voluntarie* officium mutarunt ii, qui vel superiorum iussu officium deponere coacti sunt, vel eorum vindicem metuentes iustitiam, ipsi contra voluntatem illud abdicarunt, vel vi hostili ad tempus cedere, necesse habuerunt. Illud contigit *Casparo Ernesto Trillero*, critico sagacissimo, ast theologo suspecto, qui, Huthmannum, uti in officio, ita in Heterodoxia secutus est. Hic postquam ad studium quendam Helmstadium scripserat, sanctissimam redemptoris nostri satisfactionem ex sacris pandectis neque expressis verbis, neque per bonam consequentiam probari posse, Theologicae Facultatis Wittebergensis consilio, ab officio remouebatur; hoc accidit *M. Henningio Huthmanno*, Matheseos peritissimo, qui falsas de justificatione hominis peccatoris coram Deo opiniones animo fouens, & ideo superiorum punitiuas metuens manus, quanquam libenter in posterum spartae suae longius praeesse volebat, prius tamen officium, quam mentem mutare maluit; tertium euenit *M. Johanni Cajo*. Cum enim belli tricennalis feralis flamma in nostram etiam viciniam ferperet, aduentu Apostatae, Bartholdi Nihufii, quem illegitima armorum vis, non legitima vocatio, tanquam nouum Administratorem in coenobium Ilfeldense introducebat, Cajus loco cedere, & interea Nordhusae incuria Ilfeldensi vitam trahere cogebatur, donec ingruente mitiori temporum cursu a. clō DCXXXI. pristinum iterum occuparet locum.

Aliasenserunt *mutationes* ii Rectores Ilfeldenses, quibus vel *felices*, vel *infelices* fortuna concessit vices. *Felicem* fortunae fautricis experti sunt aspectum, qui vel maiori splendorique muneri admoti sunt, vel ditiozem acceperunt spartam. Prius euenit supra nominato *Praetorio*, posterius *M. Friderico*

Wackero, de quo etiam supra egi, uti etiam *M. Georgio Sold-
nero*, qui ad Parthenopolitanum Con-Rectoris munus abiit.
Pertinet huc *D. Johannes Casparus Güntherus*, Antecessor tu-
us, qui Ilfelda abibat ad munus Inspectoris prouincialis Eccle-
siarum Altenburgensium, jam autem Ciuitatis Calensis Pastor,
& dioecesium Leuchtenbergensis, Orlamundanae & Rodanae
Ephorus existit, Vir, uti studiis probe excultus, ita vigilantia
ac animarum cura solertissimus. Verum, ut sunt inconstan-
tes rerum vices, nonnulli fortunam nacti sunt nouercantem, &
infelici fidere Rectoratum gesserunt, quibus fatis sic dispen-
satis sana corporis affectio in periculofam grauemque valetu-
dinem mutata est. Sensit eiusmodi mutationem par nobile
Rectorum Ilfeldensium, quorum prior *M. Job. Palladius*, pal-
ladius artibus ornatisimus, tandem difficili audiendi sensu affe-
ctus, officii explere munia amplius non poterat; alter vero *M.
Georgius Nicolaus Kriegkius*, philosophiae & styli purioris laude
eruditus satis notus, hemiplexia tactus, & linguae antea disertissi-
mae, & manus dextrae usu privatus est, vir bonorum omnium ju-
dicio meliori fortuna dignissimus, cui Deus vel pristinam resti-
tuere sanitatem, vel animum ærumnarum patientem concedere
velit.

Plura si addere vellem, fines epistolarum transgrededer,
quae laconica potius breuitate, quam longo verborum ambitu
delectantur; igitur potius hic subsisto, & *Tuam*, quam nunc su-
bis, *mutationem* confidero. Est *mutatio* haec *Tua honesta*. Non
enim, quae *Tibi* tradetur, spartam vel munerum argumentis
realibus, vel verborum blanditiis quaesiuisti, sed ea *Te*, nec opi-
nantem quidem talia, sponte quaesiuisti. Neque insalutatis
discedis superioribus, sed potius Rege *Tuo clementissimo cle-
mentis*.

mentissime concedente, & illustri ac summe venerabili coenobii Ilfeldensis praelato annuente Musas Ilfeldenses cum Musis Gothanis permutas. Est haec *mutatio* Tua *voluntaria*. Nescio enim Te cogit, nemo Tibi scholae Ilfeldensis regimen invitis manibus extorquet, sed potius, consideratis & ad rerum Tuarum statum relatis circumstantis, lubens illud deponis. Est haec *mutatio* Tua *felix*. Solitudinem, in qua tanquam lumen sub modio delitescebas, relinquis, & migras in urbem magna hominum copia affluentem, in qua porro illucescere tua poterit eruditio. Locum, in quo rara cum paucis eruditissimis fuerunt commercia, commutas cum loco, in quo frequentiora cum doctis Tibi erunt commercia. Et quemadmodum relinquis *Regem*, cujus clementia potentiam ejus aequat, ita inuenis *Gothae Principem*, clementia insignem & literarum studiis fauentem. Sed eheu! quae Tibi *felix*, ea mihi *tristis* contingit *mutatio*. Scis, *Vir amantissime*, quam firmo atque interrupto animi nexu haec tenus fuerimus conjunctissimi, quamque vetus inter nos intercesserit usus, putarne hanc nostram conuersationem, hanc jucundissimam officiorum societatem sine insigni animi tristitia locorum distantia interrumpi posse? Quoniam autem fati divinis cedere Christiana me conducet religio, malo sancto silentio dolorem, ex discessu *Tuo* ortum, suppressere, & patienti animo ferre, quae mutari non possunt, quam impatienti clamore coelum lacessere. Non possum tamen non, quin pro nostra amicitia fausta quaevis Tibi adprecer. Omnipotens Numen, quod hanc fecit mutationem, concedat TIBI interruptam *Principis* Tui gratiam, constantem Patronorum fauorem, firmam Collegarum amicitiam, promptam discipulorum obedientiam, vires laboribus scholasticis sufficientes, & quae in votis habes. Coeterum omni contentione rogo petoque, nolis cum loco animum *mutare*, sed potius amicitiam,
quae

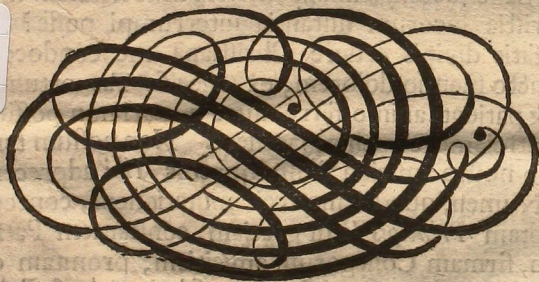
quae haectenus inter nos intercescit illibata, factam testamque
feruare. Sin vero *Tibi* arridet mutatio, vt frequenter literas,
absentium amicorum interpretes, mecum *commutare* velis, opto.
Vale cum TVIS & porro ama

Praenobilissimi Nominis Tui

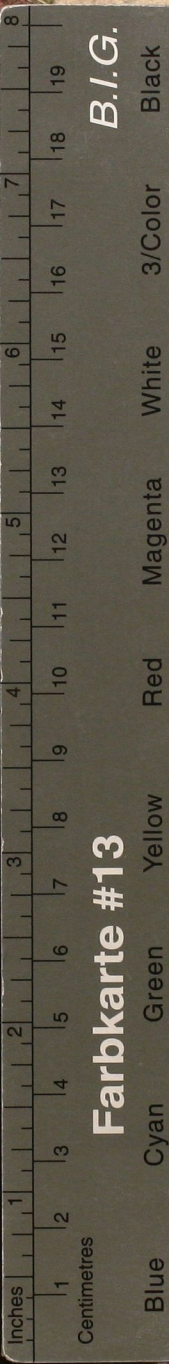
Nordhufae, d. 23. Sept:
cro, d. cc. XXIIIX,

Cultorem perpetuum

Fr. Chr. Lesserum.

me

Y.C.
963

LA GRATVLATORIA

DE

ET CON-RECTORVM ILFEL-
NSIVM MVTATIONIBVS,

QVA

V I R O

LISSIMO ATOVE DOCTISSIMO

D O M I N O

NNIHENRICO

TVSSIO,

VS PHRONTISTERII ILFEL-
PRO-RECTORI DIGNISSIMO,

NVNC

GYMNASII GOTHANI RECTORI
DESIGNATO,

CVM

M PARITER AC LOCVM MVTARET
EX ANIMO

FAVSTA QVAEVIS ADPRECABATVR

CHRISTIAN. LESSER,

ST. MAR. IN MONTE ET
ORPHANOTR. ADMIN.

SONDERSHVSVÆ,

AC. ANDREÆ BOCKII, TYPOGR. AVLIC

